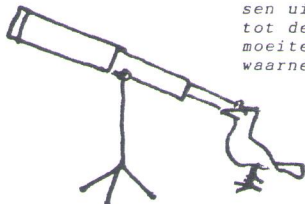

VELDORNITOL. tijdschrift 6 180-181
=180-
1983

KIJK OPMERKELIJKE ORNITOLOGISCHE WAARNEMINGEN

Met deze rubriek willen wij onze lezers op de hoogte houden van de voornaamste ornitologische gebeurtenissen uit onze omgeving. Wij doen hierbij een oproep tot de veldornitologen om hun bevindingen die de moeite lonen en meer bevatten dan een eenvoudige waarneming in het vrije veld, mee te delen.

AARDAPPEL-ETEN BIJ BERGEENDEN (*Tadorna tadorna*)

De vele auteurs die het voedsel en de voedselgewoonten van de Bergeend hebben bestudeerd, wijzen op de grote verscheidenheid van dierlijk voedsel bij deze soort. Plantaardig materiaal, zoals grassen en zaden van water- en schorreplanten worden als minder gewoon voedsel gerapporteerd en aardappel-eten schijnt bij deze soort niet gekend (Bauer & Glutz von Blotzheim 1968, Cramp & Simmons 1977).

Gedurende de winters 1978/1979 - 1980/1981 werden Toendrarietganzen (*Anser fabalis rossicus*) die gerooide aardappelvelden bezochten te Kattendijke en te Wemeldinge (Zuid-Beveland), regelmatig begeleid door groepjes van 5 tot 10 juveniele en overjarige Bergeenden. Tijdens enkele opeenvolgende dagen einde december 1980 en begin februari 1981 serden de voedselgewoonten van deze Bergeenden over de gehele dag gevolgd. Deze vogels kwamen 's morgens aan op de gerooide aardappelvelden, een weinig vroeger dan de grote groepen Rietganzen. Zoals bleek bij elke observatieperiode gedurende het dagverloop, werden doorlopend aardappelen gegeten van zonsopgang tot na zonsondergang. Bij avond vertrokken deze Bergeenden ongeveer gelijktijdig met de Rietganzen; zij vlogen dan naar de nabijgelegen slikken van de Oosterschelde. Het is dus niet uitgesloten dat deze vogels gedurende de periode van aardappel-eten ook dierlijk voedsel hebben benut, maar dan alleen tijdens de nacht.

In Zuid-Beveland werden aardappelvelden reeds in het

begin der zestiger jaren door Bergeenden bezocht. Zonder twijfel is de frekwentie van deze bezoeken gedurende de laatste jaren toegenomen.

SUMMARY

Potato-eating in Shelducks. Any mention about potato-eating in this species seems lacking. During late December 1980 and early February 1981 I observed fairly well the feeding habits of five to ten Shelducks on harvested potato-fields at Zuid Beveland (province of Zeeland, Netherlands), accompanied by large groups of Russian Bean. As seen during each of the periods of observation during daytime, these Shelducks ate potatoes from sunrise till after sunset. Because they left the feeding grounds in the evening and stayed on the mudflats of the Eastern Scheldt at night, consumption of their common animal food during this time was not excluded. In Zuid Beveland, Shelducks did visit potato fields during winter as early as the beginning of the sixties, but their visits to these fields increased recently.

LITERATUUR

- Bauer K.M. & U.N.Glutz von Blotzheim;1968;Handbuch der Vögel Mitteleuropas Band 2 Anseriformes (I.Teil);Frankfurt am Main,Akademische Verlagsgesellschaft
- Cramp S. & K.E.L.Simmons(eds.);1977;The Birds of the Western Palearctic Vol. 1;Oxford,Oxford University Press

J.Van Impe, Borgerhout

JACHTGEDRAG BIJ DE VELDUIL (*Asio flammeus*)

-Op 18.10.1982 op tocht in de Zwinvlakte te Knokke kon ik 2 Velduilen geruime tijd zien jagen. Groot was mijn verwondering, en allicht bij de prooi, toen een Velduil heel even gewoon ging neerzitten op één van de talrijke konijnen! Bij het wegvliegen van de Velduil, liep het geschrokken konijn zo vlug het kon naar één van de konijnepijpen.

-Op 14.01.1983 jaagde er een Velduil langs een boomloze dijk in een polder tussen Assenede en Philippine. Tijdens zijn typische schommelende jachtvlucht, laag over de grond kwam de Velduil in konflikt met een aldaar laag biddende Torenavk (*Falco tinnunculus*). De Velduil verplichtte de Torenavk verder of weg te vliegen door zijn voedselkonkurrent zolang mogelijk te treiteren tijdens het bidden. De Torenavk vertoonde niet de minste aandrang om terug te stoten, maar vloog een 50-tal meter verder en ging er weer bidden. Onder-tussen zag ik op de plek waar de Torenavk de eerste maal waarschijnlijk prooi ontdekt had, de nieuwsgierige Velduil intens de plaats afzoeken en tevergeefs naar mogelijke prooi stoten op de grond.

Na rond deze plek nog wat heen en weer te jagen vloog de Velduil terug naar de verderop biddende Torenavk. Opnieuw begonnen de plagerijen of parasitair gedrag